Ročník XI. — Číslo 34. Kvasilov dne 8. září 1936. Opłata pocztowa uiszcz. ryczałtem. 35 gr.

Hlas Volyně

Rukopisy se nevracejí.

ADRES REDAKCJI: KWASIŁÓW - CZESKI

Týdeník věnovaný českým zájmům v Polsku.

Pravda.
Byť sto tam nebo tisíc let
ležela na dně v moři,
v té hloubce byť je nevidět,
dál světlo pravdy hoří.
Václav Krofta.

Československý rozhlas a zahraničí.

Loňského 28. října zazněl v československém rozhlase po prvé souzvuk hlasů čsl. zahraničí při společných oslavách tohoto nejvýznamnějšího dne československého národa. Po hlasech z pohraničí čsl. republiky, po hudebních a pěveckých projevech z hlavních měst ozvaly se hlasy zahraničních krajanů z Jugoslavie, z Francie a ze Spojených států amerických, tlumočící vzpomínky na bývalou vlast, pozdravy Československé republice a jejímu býv. presidentovi T. G. Masarykovi a vroucí city národní duševní pospolitosti. Statisíce, snad miliony Čechů a Slováků, roztroušených po celém světě, naslouchaly s chvějícím srdcem těmto projevům vzájemnosti všech příslušníků čsl. národa doma i za hranicemi.

Československý rozhlas zahájil tímto slavnostním způsobem soustavný program rozšiřovati vzájemné poznávání domova se zahraničím a stal se tak velmi vítaným a účinným pomocníkem propagace vzájemných styků mezi Československem a zahraničními krajany.

Zvláštní pozornost bude věnovati čs. rozhlas šíření známosti o životě a práci zahraničních krajanů v Československé republice tím, že bude vysílati obrázky ze života zahraničních Čechů a Slováků, doplňované časovým zpravodajstvím a občasnými přenosy přímo ze středisk zahraničních krajanů. Z pořadů dosud stanovených, věnovaných zahraničí, budou vysílány z Bratislavy literatura zahraničních Slováků, z Košic ovlivnění slovenské literatury kulturním životem Slováků v zahraničí a z Prahy pro mládež cyklus: Nad Čechoslováky slunce nezapadá.

Zahraničí bude tak spojeno nejpůsobivějším spojovacím prostředkem s domovem a bude nyní na našich krajanech, aby vysílání čs. rozhlasu věnovali plnou pozornost a aby sami přispívali vhodnými náměty k doplnění a zdokonalení těchto vzájemných styků, neomezovaných ani největšími vzdálenostmi.

R. Turčín.

—o—

Sedm neděl občanské války.

Již sedm neděl krvavé lázně občanské války španělské nutí nás ke krátkému přehledu událostí a jejich příčin. O vážnosti politické situace ve Španělsku nebylo sporu od té chvíle, kdy bylo zřejmo, že armáda, podpírající skupiny nacionální pravice, nesouhlasí s počiny vlády, která podléhala příliš vlivům radikálních skupin komunistických a anarchistických. Výstřelky neodpovědných živlů, které živil svými instrukcemi snad i Trocký a tradiční španělský anarchismus je rozdmychával, činily situaci zralou pro revoluci.

Předzvěstí revolučního výbuchu byl vražedný útok na vůdce španělských monarchistů, jímž byl José Calvo Sotello.

Tento politik byl úkladně zavražděn v policejním autu a jeho mrtvola byla pohozena na hřbitově A mudena v Madridě. Sotellův pohřeb se stal manifestací a výzvou, neboť vražda byla jistě aktem politické pomsty. K vraždě Sotellově došlo dne 13. července a za čtyři dny nato vzbouřila se cizinecká legie ve španělském Maroku.

V čelo revolty se postavil generál Franko, generální guvernér marocký, kterého madridská vláda přeložila do Maroka jakožto nespolehlivého. Záhy se však ukázalo, že povstání je dobře připraveno. Celkem asi polovina vojenských divisí ve Španělsku se přidala k vzbouřencům.

V důsledku vzpoury padla v Madridě vláda Quirogova, jehož vystřídal Barrio. Ale ani ten se dlouho u vesla neudržel; konečně byla utvořena vláda Giralova, která až dosud ovládala Madrid.

Letectvo zůstalo s počátku většinou věrno zákonné vládě, válečné loďstvo celkem také. Většina důstojnického sboru se však přidala k vládě důstojnické junty, v jejímž čele je starý generál Cabanellos v severošpanělském městě Burgosu.

Madridská vláda vytvořila lidovou milici a ustoupila politickým požadavkům Katalánců, takže si tím pojistila věrnost Barcelony, kde se puč povstalců nezdařil.

Povstalci začali vojensky obklopovati Madrid a vladní vojsko nedovedlo zabránit spojení jižních sil povstaleckých se severními, vedenými generálem Mollou takže Madrid je úplně odříznut od spojení s Portugalskem.

Povstalci směřují k Madridu stále, jejich postup však naráží na tuhý odpor. Skutečnost, že hlavní město je v rukou vlády, má ovšem důležitý politický význam.

Francouzská vláda chopila se iniciativy a dosáhla s anglickou pomocí toho, že se skoro všecky státy zavázaly k nevměšování se do španělských věcí.

Boje tam vedou se z obou stran velmi nemilosrdně. Popravují se odpůrci navzájem po desítkách a stovkách. Madridská vláda dala popraviti mezi jinými i světoznámé spisovatele, umělce a sportovce. Kde se jí i v jejích provinciích vymkl pořádek z rukou, řádili komunisté a anarchisté hrozně. Vypalovali kostely a kláštery, vraždili své politické i osobní odpůrce, kaceli sochy a zneucťívali i mrtvoly. Odhaduje se již na 60.000 lidských obětí této strašlivé krvavé lázně a není prozatím ani zdaleka možno odhadnouti, kdy bude konec běsnění, které ochuzuje Španělsko také namnoze o jeho nejkrásnější stavitelské a umělecké památky a připravuje mu hospodářskou bídu.

Dobytím zřícenin Irunu nacionalisty, pádem madridské vlády a utvořením nové, ještě levější vlády, zakončena je jedna kapitola občanské války ve Španělsku.

Předsedou vlády se stal nejznámější vůdce španělských levých socialistů, Largo Cabarello.

Výsledek bojů je už dnes jasný — milice nemůže nadlouho čelit řádnému vojsku, má-li toto dostatek materiálu. Španělští vyslanci, zřeknuvší se služby madridské vládě, jistě dobře odhadují výsledky. Demokracie ovšem při tom zapláče. Bude potřebí silné ruky, aby občanstvo, vyšinuté politickými štvanicemi a krvavými hrůzami, uklidněno po dobrém i po zlém. Totéž by ovšem nastalo, kdyby se rudá vláda udržela při moci. Diktatura zdá se neodvratná. Ale je také jisto, že práce republikánů nebude marná, protože mnohá opatření předcházejících vlád se jistě rušit nebudou.

Kouzlo osobnosti Boženy Němcové

(Dokončení.)

Rok 1853 přinesl Boženě Němcové počátek nejsmutnějších let v jejím životě který — až na mládí — byl zřídka šťastný. V té době dostupuje bída její rodiny vrcholu, když manželovi, propuštěnému z politických příčin po třicetileté věrné činnosti ze státních služeb, zastaven úplně plat, takže slavná česká spisovatelka se musela doprošovati chleba u přátel! K tomu ještě přihlásila se znovu její nemoc, ze které se však přes veškeren nedostatek, v němž žila, opět zotavila, takže se následujícího roku 1854 mohla znovu oddati spisovatelské činnosti, jejímž plodem byla právě nesmrtelná „Babička“, psaná „pro úlevu její zkormoucené duše, většinou v bezesných nocích“. Ale její hmotné bídě a strádání nebylo jejím vydáním pomoženo. Byly stálé větší a dotěrnější, ničíce jí každou radost ze života. A tu znova v těchto těžkých dobách zaznívá k ní hlas jejího mládí, vábící ji kouzelnou mocí v místa těchto vzpomínek. Němcová, poslušná jeho, spěchá opět roku 1895 do Ratibořic, do svého jediného domova. V pozdním říjnovém podzimu se chystalo vše k zimnímu spánku. Němcová chodila údolím sama, nemajíc tu již ani rodičů, ani domova. Byla cizinkou ve vlastním domově. V České Skalici navštívila školu, kam kdysi chodívala, shlédla jistě i jiná místa ale ze všech vanula pro ni jen melancholie nenávratné minulosti. Kvapící konec — fysický i duševní — tento ratibořický pobyt u Boženy Němcové již nezadržel právě tak, jako nezadržel jej ani nový národní život, přišlý roku 1860, po kterém tolik toužila. Chtěla sice ještě vydati svoje sebrané spisy, rozmnožené o zcela nové práce — ale to už byla jen vůle — pracovní síly k tomu již neměla. Zničena zoufalým nedostatkem (nejedla skoro čtrnácte dní), ztratila všechnu sílu k práci. Takřka již skonávající byla převezena z Litomyšle do Prahy, kde 21. ledna 1862 tiše zemřela.

K Sokolstvu na Volyni!

Mezinárodní závody o IX. Olympiádě v Německu, zdůraznily význam sportu. Snad nikdy se nejevil takový zájem o závody jako letos. Na sta zpravodajů referovalo denně o průběhu Olympiády. Letošní Olympiáda jest neomylným důvodem toho, že každý národ dbá o místo svých závodníků a je hrdý na každý jejich významnější úspěch. Olympiáda nám ještě jednou potvrdila, že v tuhém zápase zvítězí jen to družstvo, které pilně a dlouho se připravovalo k závodům.

Blíží se doba dlouhých podzimních večerů. Naše Sokolstvo, které během léta nemohlo se tak činně věnovat nácviku, teď může pravidelně začít cvičení a docházení na vzdělávací večírky. Je vám známo jak čsl. Sokolstvo v těžkém boji muselo hájiti své barvy na Olympiádě a díky jen přípravě uhajilo své dobré jméno. Zvláště ženy Sokolice vyznamenaly se; získaly II. místo a tím i stříbrnou medaili.

Nechť tyto úspěchy Sokolstva budou vzpruhou našemu volyňskému Sokolstvu, které musí pamatovati, že čas rychle běží a blíží se doba sletu v 1938 r. Tak s chutí do vytrvalé práce i navázání vzájemného kontaktu v životě sousedních jednot.

Přítel.

Kronika.

Plenární synod v Čenstochové.

Ve dnech 25. a 26. srpna konaly se v Paulánském klášteře na Jasné Góře v Čenstochové porady plenárního synodu polských biskupů, kterých se zúčastnilo 56 biskupů římsko-katolické církve, jakož i řecko-uniatského a řecko-východního vyznání, dále delegáti katedrální kapitoly, duchovních řádů a teologických fakult. Porady synodu konaly se za přítomnosti papežského legáta kardinála Marmaggiho, který plenárnímu synodu odevzdal bullu Svatého Otce, a zástupce vlády ministra vyučování Świętoslawského. Na programu synodních porad bylo m. j.: Úprava aktuálních církevních otázek v Polsku, zejména problém praktické spolupráce mezi duchovními a světskými úřady, dále otázka náboženského vyučování ve školách a náboženské výchovy mládeže, záležitost misijní činnosti duchovenstva a kněžských řádů, hmotné záležitosti církve, unifikace církevního práva, organisace církevního soudnictví atd. Porady synodu konaly se ve starobylé formě, která po staletí nebyla měněna. Katolický tisk věnoval synodním poradám rozsáhlé úvahy, v nichž se poukazuje na velký význam tohoto církevního zasedání, které se od r. 1643 konalo zase jednou na polské půdě. Papežský legát pro plenární synod kardinál Marmaggi zdržel se na své zpáteční cestě z Čenstochové do Říma ve Varšavě, kde byl m. j. přijat presidentem republiky profesorem p. Mościckým, kterému udělil papežovo požehnání.

Besídka.

A. P. Čechov.

Příběh.

(Vyprávění vozkovo.)
Přeložil Vít Unzeitig.

(Dokončení.)

K večeru Aňutka doběhla k lidskému obydlí. Bylo to stavení hajného za Suchorukovým. Zatloukla. Vyjde k ní ženská, žena hajného. Aňutka hned dá se do pláče a poví jí všecko, všecko dopodrobna, ba i o penězích. Hajná se rozžalostnila.

„Chudinko moje! Jahůdko! To tě sám Bůh ochránil! Děťátko moje! Pojď do světnice, dám ti jísti.“

Začala se lichotiti Aňutce, nakrmila ji, napojila, ba poplakala si zároveň s ní a tak ji obalamutila, že děvče dokonce — pomyslete si! — dalo jí uzlíček s penězi.

„Schovám je a zítra ráno ti je vrátím a doprovodím tě domů, holubičko.“

Vzala baba peníze a Aňutku uložila na noc na peci; a na té peci spala dcerka hajného, zrovna tak malá jako naše Aňutka. Ležela Aňutka a nemohla spáti, plakala potichoučku: líto jí bylo tatíčka a hrozno. Tak uplyne, pane, hodina, dvě; i vidí děvče vejíti do jizby ty tři loupežníci, co mučili tatínka. Ten tlamatý v bavlněné košili, jejich vůdce, přistoupí k babě a povídá:

„Nu, ženo, zbytečně jenom jsme duši zahubili. Dnes za poledne zabili jsme člověka. Zabili jsme ho a peněz jsme u něho nenašli.“

Ten v bavlněné košili byl patrně tedy muž hajné.

„Zbytečně zahynul člověk,“ povídají jeho tovaryši, otrhanci, „nadarmo jsme si na duši hřích uvalili.“

Hajná pohlédla na všecky tři a usmála se.

„Čemu se, hloupá, směješ?“

Směji se, že já jsem duše nezahubila a hříchu jsem na svou duši neuvalila, ale peníze jsem našla.“

„Jaké peníze? Co to blábolíš?“

„Podívej se, jak blábolím.“

Hajná rozvázala uzlíček a ukázala jim, proklatá, peníze, pak vypravovala jim všecko, jak přišla k ní Aňutka, co povídala a tak dále. Vrahové se zaradovali, začali se dělit div se neporvali, a pak posadili se za stůl k chlastu. A Aňutka leží, chudinka, slyší každé jejich slovo a třese se jako žid na pekáči. Co si počíti? A z jejich slov poznala, že tatíček zemřeli a leží na cestě, a představuje se jí, hloupoučké, že tatínka hryží vlci a psi, že náš kůň zaběhl daleko do lesa a také jej sežrali vlci, a že ji samu za to, že peněz nezachránila, do vězení vsadí, bíti budou.

Loupežníci se najedli a poslali ženu pro vodku. Pět rublů jí dali, aby koupila vodky a sladkého vína. Pili, pili, psi, a zase poslali babu, chtějíce píti do nekonečna.

„Do rána budeme bouřit!“ křičí. „Peněz teď máme mnoho! Netřeba čeho litovati! Pij, ale rozum nepropij!“

A tak k půlnoci, když už všichni byli na mol, běžela baba pro vodku po třetí. Hajný dvakrát třikrát prošel se po jizbě a sotva stojí na nohou.

„A co,“ povídá, „bratří, vždyť i to děvče musíme odkliditi. Necháme-li ji tak, první proti nám bude svědčiti.“

Uvažovali, radili se a tak rozhodli: Aňutka nesmí zůstati na živu — za-

Veškerý tisk uveřejňuje pastýřský list episkopátu, který zasedal na celostátním sjezdu v Czenstochové. Pastýřský list odsuzuje energicky ideologii i metody komunismu, upozorňuje na nebezpečí propagandy komunistické a propagandy atheistické. Pastýřský list jest podepsán všemi katolickými arcibiskupy a biskupy polskými všech tří ritů, římského, řeckého i arméského.

Gen. śmigły-Rydz ve Francii.

Minulý týden Francie byla pod dojmem návštěvy gen. Śmigły-Rydza ve Francii.

Gen. Śmigły Rydz přivítán s poctami jaké přisluhují jenom hlavám státu, zúčastnil se manevru francouzské armády u Reimsu, Suippes a Nancy. Obyvatelstvo a vojsko všude nadšeně zdravilo polského vůdce. Všechny francouzké časopisy vyslaly specielní korespondenty na manevrové území.

Zvláště slavnostní bylo dekorování gen. Śmiglego-Rydza velkou stuhou Čestné Legie, kterou mu osobně připjal President francouzské republiky. Po ukončení manevru gen. Śmigły-Rydz se zastavil v Paříži, kde jednal s rozhodujícími osobnostmi francouzské republiky.

Německo - jugoslávská dohoda podepsána.

Německá zpravodajská kancelář oznamuje z Bělehradu, že ve čtvrtek podepsali na Bledu ministerský předseda Stojadinovič a německý vyslanec šl. Heeren jugoslávsko-německou dohodu, sjednanou před časem v Bělehradě. Zároveň byla podepsána zvláštní dohoda o stálém leteckém spojení mezi Jugoslavijí a Německem.

Španělská vláda jedná s povstalci?

Podle informací z velmi povolaného pramene prý bylo dosaženo prostřednictvím velvyslanců přímého spojení mezi vládou madridskou a burgosskou. Vzhledem k tomu, že povstalci doby'i vrchu Turiarte, považuje se postavení vládních oddílů v Irunu nyní za zoufalé.

Vláda bombarduje města povstalců.

Havasův zpravodaj na irunské frontě oznamuje, že dne 2. září hřměli děl trvalo až do pozdní noci. Výsledek bitvy se jeví tak, že strategický bod Puncha je stále v rukou vládních vojsk. Přes součinnost pěchoty, dělostřelectva, tanků a kulometů na straně povstalců posice obou stran se nezměnily, ale vládní zákopy byly vystaveny dělostřelbě z těžkých kusů. Některé z nich byly úplně zničeny. Vládní vojska kladou stále zuřivý odpor, ale nové posily povstalců jsou připraveny vstoupiti do akce a před Cuipuzcocu křižuji povstalecké křižníky, aby se připojily k akci pozemní armády.

Vládní letectvo bombardovalo Sevillu, Granadu, Cadiz a Cordobu a způsobilo značné škody na letištích.

Povstalci protestují proti Francii.

Povstalecká vláda v Burgosu zaslala francouzské vládě protest. Generál Queipo de Llano dnes v sevillském rozhlase oznámil důvod tohoto protestu. Povstalecké vojsko totiž při dobývání Irunu v bitvě zajalo větší počet francouzských důstojníků, bojujících na straně vládní milice. Mimo to v bitvě u Irunu používala vládní milice střel dum dum francouzské výroby.

Blum do Bělehradu a Ankary?

List „Jeni Assir“, vycházející ve Smyrně (Turecku), přináší zprávu, že na podzim přijedou do Ankary francouzský ministerský předseda Blum, předseda sněmovny Herriot a ministr zahraničních věcí Delbos. Před tím prý vykonají náštěvu v Bělehradě.

Konference pěti.

V některých zahran. kruzích se rozšířily pověsti, že Italie prý zaujme příznivé stanovisko k účasti sovětského Ruska na konferenci o novém Lokarnu. Tyto pověsti postrádají jakéhokoliv podkladu. Konference sice ještě nebyla svolána, přesto však otázka dalších pozvánek se nenaskytá. Dlužno připomenouti že jde o konferenci pěti, t. j. Italie, Belgie, Erancie, Německa a Velké Britanie.

Francouzská levice žádá prodloužení vojenské služby.

Vláda hodlá prodlužiti dobu vojenské služby. Ministr války prý žádá, aby byla prodloužena na dva a půl roku, krajní levice žádá ještě delší služební dobu. Otázkou se bude zabývati v pátek ministerská rada.

Rovněž „Matin“ zaznamenává, že ministr války Daladier uvažuje o prodloužení vojenské služby ve Francii. Povolané kruhy prohlašují, že na příští kabinetní poradě Daladier vyloží svůj názor o opatřeních, jež by mohla býti uskutečněna vzhledem k nedávnému německému rozhodnutí o vojen-

CENY OBILÍ.

Záznam 5 IX. soukromého obchodu—zač kupuje.

Žito	zl. 12.05	za 100 kg
Pšenice	„ 17.75	„
Ječmen	„ 13.75	„
Oves	„ 10.75	„
Hrečka	„ .—	„
Proso	„ .—	„
Řepák	„ 33.00	„
Hrách	„ .—	„
Fasole	„ 20.00	„
Mák	„ .—	„
Jetel	„118.00	

vraždí ji. Zabít nevinné děcko jest něco hrozného a dopustí se toho jenom opilý nebo blázen. Asi hodinu se přeli, kdo to má provésti, druh strkal to na druha, div opět se neporvali — a nikdo nechtěl; losovali tedy. Los padl na hajného. Vypil ještě plnou sklenici, zakuckal se a šel do síně pro sekyru.

Ale Aňutka byla pohotově. Třebas byla hloupá, ale vymyslila si, prosím, něco takového, co nenapadne každého, byť i vzdělaného. Možná, že Bůh se nad ní smiloval a poslal jí tu myšlenku; možná též, že zchytřela ze strachu; věru, tenkrát byla chytřejší nežli všechni ostatní. Vstala potichoučku, pomodlila se k Bohu, vzala kožíšek, kterým přikryla ji hajná, a — pamatuje se, vedle ní na peci ležela dcerka hajného, asi tak stará jako ona — přikryla to děvče kožíškem, sňala s ní kazajku hajné a vzala ji na sebe. Přestrojila se a tak prošla světnicí, vedle opilých; ti myslili, že je to dcerka hajného, a ani si jí nevšimli. Na její štěstí nebylo v jizbě ženy, šla pro vodku — jinak by nebyla ušla sekyře, neboť ženské oko jest bystré jako oko včelojeda.

Vyšla Aňutka ze stavení a rozběhla se, kam ji oči vedly. Celou noc potloukala se po lese, ráno našla pěšinku a vyšla na cestu. Dal Bůh, že ji potkal nebožtík písař Jegor Danilyč. Šel s udicí na ryby. Aňutka vypověděla mu všecko dopodrobna. Běží honem nazpět, do vsi, sebral mužíky a hajdy k hajnému.

Přišli tam, a vrahové všichni na hromadě, kam kdo padl. S nimi i opilá žena. Napřed je prohlédli, vzali jim peníze, a když pohlédli na pec, tam — Bůh s námi! leží děvčátko hajného pod kožíškem a hlavu má všecku zkrvácenu, rozbitu sekyrou. Probudili mužské i ženu, svázali jim ruce nazad a vedli k starostovi. Baba vyje, ale hajný jenom vrtí hlavou a prosí:

„Dejte něco pro okřátí, bratři! Hlava bolí!“

Pak byli potrestáni se vší přísností zákona. —

Taková historie sběhla se, pane, za tím lesem. Teď už ho sotva viděti. Rozpovídal jsem se vám a koně se vlekou, jakoby i oni naslouchali. Hej, vy, milí, drazí! Běžte veseleji, pán jest člověk dobrý, na čaj dá! Ej, holubi!

Hrdiny mohou býti i poražení.

Kromě mužů a žen, kteří proslavili svou vlast, že na počest jejich vítězství vysoko zavládla vlajka států, za které startovali na olympijském stadiu v Berlíně a kteří docílili, že hymna jejich vlasti byla uctěna všemi národy, byli ještě tací, kterým zlá náhoda zabránila proslavit svoji vlast i své jméno tak okázale. O dvou takových hrdinech se chceme zmínit.

Nadporučík Konrád z Wangenheimu byl členem německého mužstva, které startovalo při zkoušce všestrannosti v jízdě na koni. Tato zkouška sestávala z dressury, z jízdy v přírodě na 36 km s překážkami a konečně z honebního skoku na hlavním stadiu. Nadporučík z Wangenheimu výborně obstál při zkoušce z dressury. Při jízdě v

ské službě.

Roosevelt předložil rozpočet.

Ministerstvo financí vydalo 1, t. m. neočekávaně přehled rozpočtu, v němž president Roosevelt odhaduje celkový příjem v rozpočtovém roce, končícím dnem 30. června 1937 sumou 5.665,839.000 dolarů. Veškeré výdaje jsou preliminovány částkou 7.762.835.000 dolarů. Roosevelt odhaduje hrubý schodech na 2.096,996.000 dol., čistý schodek na 1.516,906.000 dolarů

Co teď s Habeší?

V Italii se stále zřejměji ukazuje, že po vojenském dobytí Habeše schazejí nyní prostředky k hospodářskému vybudování dobyté země. Již pět roků se italská vláda snaží získati v cizině úvěr a pokouší se prodat státní pokladniční poukázky, znějící na cizí měnu. Nezdá se však, že by mezinárodní kapitálový trh projevoval zvláštní ochotu ke kupování těchto cenin. Podle italského hlášení napadlo 12.000 Habešanů město Addis Abebu. Zpráva označuje útočníky za „bandu loupežníků“ a „banditů“. Habešané samotni se ovšem nepochybně nazývají „bojovníky za svobodu“.

V Rusku „odletují třísky“.

Po popravení 16 komunistů, odsouzech v moskevském procesu, nespadla ještě opona nad hrůznými událostmi. V celém Rusku nastala nová vlna pronásledování. Je zřejmo, že v sovětském státě nemá politický proces nic společného s právním nálezem, nýbrž před tavuje jen „zvláštní formu politické propagandy“. Jeden z odsouzených si prý před popravou stěžoval na podvod. Byla jim prý všem slíbena milost, přiznají-li se všichni k zločinům. To vše je jasnou výstrahou všem těm, kteří si mysleli, že Rusko kráčí pomalu k demokracii.

Občanská válka a Arabové.

Vliv občanské války ve Španělsku na islámský svět je takřka nedozírný. Zatím co generál Franco užívá ve Španělsku proti vlastní vládě marockých oddílů, snaží se vládní agenti přiměti domorodce v Maroku k vypovědění poslušnosti povstaleckému vojsku. A tyto události přicházecí právě ve chvíli, kdy Anglie učinila značné ústupky egypskému hnutí za nezávislost a chystá se vyjíti vstříc i vzbouřeným Arabům v Palestině.

Změna vlády v Rumunsku.

V Rumunsku nastala změna vlády. Ministerský předseda Tatarescu zůstává na svém místě, ale ministr zahraničních záležitostí Titulescu a ministři vnitra, spravedlnosti a národní osvěty už nebudou členy nového kabinetu. Změna je zřejmě následkem napětí, které vyvolala činnost různých „gard“. Gardy vytýkaly ministru zahraničí jeho přátelské stanovisko k sovětskému Rusku.

Různé zprávy.

Starobylý ruský klášter na Ladožském jezeře pustne.

Sovětská mánie protináboženská postihla také staroslavný klášter na Ladožském jezeře nedaleko města Kexholmu, finsky Käkisalmi. Bylo to kdysi proslulé poutní místo, navštěvované bohatými velmoži i chudými mužíky Carská rodina byla tu častým hostem. K oblibě kláštera, jehož vznik se datuje od r. 1.000, přispívalo čarokrásné okolí. Tmavé bory, nebetyčné skály, mezi nimi zdi kláštera a pod nimi modrá hladina kouzelného jezera s četnými ostrůvky uváděly návštěvníka do nadšení. Klášter stál na hlavním ostrově; jeho kostely, útulny a hospodářské budovy byly obklíčeny nádhernými zahradami a parky, plnými zvěře a ptactva. Mnichové tu však žili zcela prostě, živíce se zeleninou, rybami, chlebem a kvasem. Hostiny se strojily jen pro vzácné poutníky, o které nebylo nikdy nouze. Dnes je po idyle; jen několik omšených mnichů tu žije z milosti Sovětů a po jejich smrti bude klášter, podle dohody s Finskem, uzavřen. Do té doby zajde úplně jeho sláva, neboť již dnes všechny zahrady a budovy kláštera, na jichž udržování není fondů, pustnou; zdivo se řítí a za několik roků zbodou z díla, věky budovaného, jen ssutiny.

Kolik je obětí zemětřesení.

Podle údajů ředitele indického geologického ústavu v Delhi A. M. Herona padly v posledních dvou stech letech za oběť zemětřesení tři miliony lidí. V poslední době otřesů země přibývá, což podle mínění některých vynikajících geologů souvisí se změnami zemské kůry, nemající dostatečné vzdornosti proti otřesům z vnitřku země. V letech 1910 až 1935 došlo k dvojnásobnému počtu otřesů země než v letech 1885 až 1910. Ačkoliv se v poslední době množí bezpečnostní opatření a stavební technika je rok od roku dokonalejší a ačkoliv se před nedávném začaly stavět už i stavky takového druhu, že pro ně zemětřesení neznamená vůbec vážnější pohromy, přece se počet obětí zemětřesení v nejposlednější době značně zvětšil.

Ludendorffův boj proti křesťanství.

Ludendorff sděluje, že prodal za týden 70.000 výtisků svého bojovného díla „Bible není slovo boží“. Také zajímavý příznak doby, nového Německa.

Důchody dnešní Aljašky.

Statistická data potvrzují výhodu koupě Aljašky. Jak je známo, byla roku 1867 Aljaška koupena od Ruska vládou Spojených států za půldruhého milionu liber šterlinků. Podle úředních zpráv od roku 1880 až do roku 1934 jen těžba kovů na Aljašce vynesla 140 milionů liber šterl. Pouze za minulý rok vynesla těžba zlata na Aljašce 3 miliony liber šterl. Trpí-li rozpočet Spoj. států velkým deficitem, má jedině rozpočet Aljašky přebytek a místní správa neprovedla ani jedné půjčky. Na Aljašce se těží zlato, stříbro, měď, olovo, uhlí a nafta a na jejím území jsou velké lesy a rybnaté řeky. Nyní je Aljaška spojena s celým světem pěti lodními linkami a v různých místech země je 70 letišť.

Žluté nebezpečí v Jižní Americe.

Nelze o něm mluviti právě v Rio de Janeiro, jak píše anglický list T. B., poněvadž tam není tak nápadné, jako právě v jiných místech. Nejzřejmější je ve velkých přístavech brasilských: Pernambuco, Bahia, Para. Je to zvláštní divadlo, jež skýtají tyto

---

přírodě utrpěl však těžký úraz. Skákaje přes potok, spadl s koně a zlomil si klíční kost. Nedbal však tohoto úrazu a projel celou předepsanou dráhu. Dojel ovšem později, než mnozí ostatní, takže ztratil naději na získání ceny. Ale druhého dne, když uvážil, že jeho start při honebním skoku může zachrániti nikoliv jemu, ale jeho německému mužstvu zlatou medaili, zúčastnil se i této soutěže. Sto deset tisíc diváků sledovalo jeho boj. Pravá ruka téměř bezvládně mu visela, levou snažil se ovládnouti koně při zdolávání těžkých překážek. Byl ve stálem nebezpečí života, dvakrát s koně spadl, umdléval, ale dokončil celý předepsaný parcours. A když za nadšení všech stodeseti tisíc diváků opouštěl závodní dráhu, únavou sotva se držel v sedle. Ale jeho zásluhou německé mužstvo vyhralo zlatou medaili.

Poručík John Talbot-Ponsonby z Velké Britanie startoval za svou vlast v závodu ve skoku o pohár národů. Neobyčejně těžký parccurs, s překážkami těsně nakupenými za sebou a s ostrými začatkami, byl nesnadným úkolem pro startující. Poručík Talbot-Ponsonby, když absolvoval asi polovinu předepsaných skoků, byl svým koněm shozen, a to tak nešťastně, že hlavou narazil v letu na překážku. Téměř s polovice hlavy měl sedřenu kůži. Krev rudě barvila jeho uniformu. Následkem otřasu mozku se potácel, nemohl se udržeti na nohou.. Nenechal se však odnésti na připravených nosítkách, neodevzdal otěží svého koně ochotným rukám, které se nabízely. Podpírán lékařem, zalit krví od hlavy až k patě, vrávoral k východu, nepustiv ani na okamžik svého koně. I zde stodeset tisíc diváků jásotem ocenilo mužné hrdinství anglického důstojníka..

Jsou to dva případy — jistě takových vzorných příkladů mužnosti bylo více — které stojí za to, aby byly zaznamenány. Nejsou hrdiny jen vítězové oficielně uznaní, mohou býti hrdiny, ba hrdiny ještě většími i poražení, kterým štěstí nepřála.

Dr. Vladimír Fáček.

přístavy, avšak ve skutečnosti je to mnohem důležitější divadla. Přijíždějí velké lodi vystěhovalců, přístavní komise se odebéře na lodi a zkoumá dokumenty a cestovní pasy. Cestující odpovídají na dotazy plynnou portugalštinou. Proto je též celá tato procedura velmi rychle ukončena, trvá jen několik minut, a již vystupují přistěhovalci na pevninu.

Jsou to skutečně samí Portugalci? Kdepak, Japonci a opět Japonci a zase jen Japonci, muži, ženy, děti, celé rodiny. Sotva vystoupí na pevninu, němě se řadí do řadů, v jejichž čelo se nyní staví úředníci japonského konsulátu. A v rychlém pochodu, tak, jako by to bylo vojsko, se jde vpřed. Všichni, muži, ženy, děti, dokonce i kojenci na rukou matek, mají v rukou malé papírové praporky ve státních barvách Brasilie, ale je na nich vytištěno: „Made in Tokio or Yokohama“ (zhotoveno v Tokiu nebo v Yokohamě). Posléze začne celý průvod na znamení japonského konsula zpívati. A co zpívají Japonci kteří přijeli do Brasilie jako vystěhovalci se svými slabými hlásky? Brasilskou národní hymnu. A zpívají ji tak přesně, jako kdyby ji byli zpívali po celý svůj život, jako kdyby nic jiného prostě zpívat ani neuměli. Na chodnících stojí obyvatelé Pernambuca, Bahie, Pary, muži smekají a všichni pozdravují velmi přívětivě japonské vystěhovalce, poněvadž jim to lichotí, že již při prvním vstupu na brasilskou půdu zpívají brasilskou hymnu s takovým pojetím a s neobyčejnou přesností.

Zvláštní vlak je již na nádraží připraven, Japonci nastupují ve vzorném pořádku a za chvíli je vlak unáší do vnitrozemí brasilského. Avšak i tam je vše již předem připraveno; jsou připraveny stany na bydlení, potraviny a též peníze pro první dobu. A to vše platí vláda v Tokiu, vše dává svému lidu k disposici. Pořádek a opět pořádek čiší přímo ze všech koutů. Práce a nový život začínají.

Organisace je dokonalá, obdivuhodná a jen Japonci jsou toho všeho schopni. Spokojeni jsou japonští vystěhovalci, ale též jsou spokojeni Brasiliáni. Jejich zemi kolonisují zdatní a nenároční lidé a kromě toho jsou tito lidé, přijdou li do měst, zavane-li je tam osud, levní a vytrvalí pracovníci.

V téže míře, v jaké čelí Spojené státy americké a Australie japonskému vystěhovalectví, které začalo kolem devadesátých let minulého století, otvírá Brasilie japonským vystěhovalcům dveře své země. Zatím co jsou tedy ochranná opatření Spojených států amerických a Australie proti japonskému vystěhovalectví rok od roku větší a přísnější, Brasilie je opět rok od roku s větší zdvořilostí přijímá. Proto také je obchodní spojení mezi Japonskem a Brasilií to nejlepší a za každý dovoz vystěhovalců z japonských přístavů odjíždějí přeplněné nákladní lodi panamským kanálem k japonské ostrovní říši.

V současné době je v Brasilii 600.000 Japonců. Počet japonských vystěhovalců však rok od roku stoupá. Půjde to tak dále? Japonci si to zřejmě přejí, ale zato v Brasilii se přece již tu a tam ozývá varující hlas, tu a tam se šeptá, ovšem zatím jen šeptá, o žlutém nebezpečí a též se z toho všichni Brasiliáni právě netěší, že se v přístavních městech brasilských množí japonské obchody. Majitelé četných velkých firem jsou rovněž Japonci a ti se zřejmě snaží přivábiti další a jen japonské pracovní síly. Není tedy vyloučeno, že úspěch praporků a dokonalá znalost brasilské hymny ztratí časem na své působnosti, bude-li pokračovati japonské vystěhovalectví do Brasilie stejným tempem, natož potom bude-li ještě stoupati.

Ženská hlídka.

Vzdělání volyňské venkovské dívky.

Konec prázdnin ukládá povinnost rodičům rozhodnouti o budoucím povolání děti školu opouštějících. Při těchto úvahách nesmělo by se zapomínati na dívky, kterým je určeno zůstati při hospodářství. Do nedavna náhled, že dívkam postací obecná škola a to čemu se prakticky v domácnosti svých rodičů naučí. Naopak dnešní doba žádá i na ženě venkovské nepoměrně více nežli v minulém čase. Je stvrzeno, že marné zůstává úsilí hospodáře v dobrý výsledek v hospodářství, není-li práce jeho doplňována zdatnou činnosti ženy. Jaké povinnosti přijímá žena rolníka? Mimo práce ve vlastní domácnosti, peče o děti o jejich výchovu, obstarává celou řadu prací: ošetřování hovězího a vepřového dobytka, drůbeže, zpeněžování mléka, mléčných výrobků a jiných produktů hospodářských. Slušně zaznamenává M. Kopřivová, ře-

odbýval špatnou zeleninou a nastrojil to, jen aby mě o místo připravil. Již to nikdy více neudělám, ať se milostivá vrchnost přesvědčí, kdo je vinen.“

„Vstaň, Nino, vstaň.“ domlouvala jí polou laskavě, polou velitelsky. „Ráda bych věděla, je-li pravdou, že máš takové ošklivé známosti?“

„Já? Ať se hraběcí milost na mě podívá, vypadám jako špatné děvče? Mám svou čest a o tu se nedám nikým připraviti. Budu zahradníka žalovat, k soudu ho poženu. Nenechám na sobě takovou hanbu, raději bych se zabila, než aby směl někdo něco o mně říci. Proč jsem již dávno do vody neskočila nebo se neotrávila!“

Zakryla si tvář rukama a celé její tělo chvělo se vášnivým pláčem.

„Co to mluvíš?“, durdila se hraběnka starostlivě. „Zahradník nic neříkal, to říkal Karel. Již vstaň, chci s tebou o tom hovořit.“

Váhavě vstávala, stále ještě si slze stírajíc a podepřevši se o zeď, šátečkem zakrývala oči.

„Máš prý známost s adjunktem z cukrovaru,“ pokračovala hraběnka, usedajíc do proutěného křesla, které bylo zde pro ni připraveno. „Mně se přiznej. Je-li tomu tak, hrabě adjunkta donutí, aby si tě vzal, ale

jí hory doly a poplaší takovou hloupou ženskou, že ani nepováží, co dělá. Ostatně, nejvíce je vinen zahradník. Kdyby byl již dávno řekl, mnoho-li růží posílá, byla by se tomu v zárodku učinila přítrž. Mně se ani nezmínil, jako by měl radost, že je zámek ostouzen.“

„Tetinko, nejsi spravedlivá,“ obhajoval Artur zahradníka. „Jak ti to měl říci? Kdyby byl k tobě přišel se žalobou, byla bys jistě řekla, že je donašeč a klepař. Bál se Niny a proto mlčel.“

„Arci, teď bude Nina jediným vinníkem!“

„Nechci sice říci, že bude největším, ale jedním z hlavních jistě je. Nemysli si, že je Nina taková tichounká a ostýchavá.“

„Ať není, ale není také tak zkažená. Mám snad také oči a ledačemus rozumím. Není divu, dá-li se svésti dvořením se mladého člověka. To ti, Roberte, povídám, až všechno vyšetřím a přesvědčím se, že ji adjunkt k něčemu svedl, buď si ji vezme nebo ho propustíš.“

Hrabě se sklíčeně ohlédl po Arturovi a hněvivě oklepával popel z cigarety.

„Mám vyhánět mladého úředníka pro jeho soukromé pochybení? Nebo ho nutit, aby si vzal ženu, která se k němu ani věkem, ani svým chováním nehodí? Udělal bych ho nešťastným. Naše Nina sice výborně

ditelka hospodyňské školy „Po bok inteligentního a školeného zemědělce patří opět jen vzdělaná a školená selka, která se muži vyrovná jak svým duševním rozhledem, tak také moderní pracovní schopnosti. Jejich soužití při vyrovnaných podmínkách vzdělání učí této mravní odpovědnosti — vynutí si přirozenou cestou vzájemnou úctu a tím i záruku úspěchu společného života.“ O pravdivosti tohoto názoru nemůže se pochybovati. Však na Volyni rolníci již to pochopili a dle možnosti poskytují svým dceruškám odborního vzdělání. S každým rokem přibývá absolventek místních hospodyňských škol. Soudí se, že utvoření české hospodářské školy dá možnost dívkám ve větším měřitku než doposavaď doplniti své vzdělání Rodiče budou dbáti, aby taková škola byla co nejdřívé založena i poskytnou jim aspoň rok radostného poučení v odborné škole tím samym připraví je pro budoucí život šťatné mladé hospodyňky, neboť současná doba vyžaduje si ženy schopné bezvadně vesti práci a správně si počinali ve všech oborech svého působení v hospodářství.

A. K—a.

Hospodářský zpravodaj.

Jak se šíří plevel na poli a jeho zlé účinky.

Co znamená polní plevel? Většina myslí, že jsou to nekulturní rostliny (ohnice, horčice, bodlák, pýr, kokotice jet., koukol, luštinec či kokrhel atd.), které rostou v kulturních rostlinách (žito, pšenice, ječmen, oves, jetel, brambory) a zde ubírají živiny z půdy těmto kulturním rostlinám, též i vzduch, světlo a vodu. Dobře, všechny tyto nekulturní rostliny patří mezi plevele polní, ale mezi ně může býti počítána též rostlina hospodářsky cenná (žito), vyskytne-li se v jiném druhu kulturní, hospodářsky cenné, rostliny. Na př. vyskytne-li se žito v pšeničném poli, jest vlastně žito plevelem této kultury (pšenice). Tedy plevelem nazývá se každá rostlina cizí, jež se vyskytne v kultuře určité plodiny.

Plevele škodí kulturám rozličným způsobem. Hlavně škodí tím, že zabírají prostor půdní a tím odnímají hlavní plodině světlo a vzduch, živiny a vodu. Dále cizopasné plevele vyssávají plodiné živiny připravené již v roztocích př mo z těla. Některé druhy plevele jsou jedovaté. Je to jílek mámivý, koukol, a tu a tam, kde se obilí špatně čistí, dostanou se semena jejích s obilím až do mlýna a zde se též rozemelou na mouku a tím ji pak částečně ojedovatí. Jistě je známo, jak působí pcháč (bodlák) zejména žnečkám při sečení obili i dále při jeho sklizni do stodol a při výmlatu, neboť se zabodává do rukou a způsobuje pak záněty, často i nebezpečné.

Jinde za e vidíte na poli, jak je stéblo obilné staženo k zemi popínavým plevelem (svlačec polní a svízel), což též není k prospěchu hlavní plodiny. Plevel též hostí škodlivý hmyz, který přechází pak na naše rostliny kulturní, jak dokázáno jest o štítonoši, jenž přešel s merlíku na řepu. Rostliny okoličnaté poskytují pastvu kovaříkům. Rostliny drsnolisté (prlina, pilát) a pryšec chvojka přechovávají přechodná stadia plísní.

Chceme-li bojovati proti polním plevelům, je třeba znáti způsob života plevelů (jak se šíří, rozmnožují). Jsou plevele družné, které rostou jen v určitých plodinách, žijí s nimi v přátelské shodě, která stala se příslovečnou (koukol ve pšenici). Jinde je vůbec nenajdeme. Některé s družných plevelů napodobují kulturní rostlinu, v níž rostou, jako mimikri (ochranné zabarvení), že jsou od nich těžko rozeznatelny. To je chrání před zničením plejícího dělníka. Na př. ve lnu jílek oddálený, tiskne své klásky oddálené ku stonku, aby nebyl nápadným. Plevele náhradní, které objeví se jen tenkráte, když kulturní rostlina zajde. Metlice vyplní mezery v zašlém ozimu. Na Šumavě věří, že se z pšenice udělá metlice, když pšenici zamažou. Ale správně pšenice pak zajde a hned místo ní naroste metlice. Pořekadlo: „Když se urodí stoklasa, má hospodář i chasa, když se urodí metlice, nemá ani slepice.“ Plevele usedlé na půdě a rozšiřující se oddenky (pýr, bodlák), ale též i semeny. Plevele přiživné (kokotice) vyssávají plodině živiny z těla. Plevele všeobecné, nevážou se na žádnou určitou rostlinu, ale zato na určitou půdu (ohnice, hořčice).

Všechny plevele se hlavně rozmnožují a rozšiřují semeny. Jsou to obyčejně plevele jednoleté až dvouleté. Je to ohnice, hořčice, kokotice, koukol, luštinec či kokrhel, chrpa, jílek, stoklasa a jiné. Semena tato dostanou se na pole snadno: při setí znečištěným osivem, při hnojení polí mrvou chlévskou (do této jednak výkaly ho-

54.

vaří, ale panička z ní nebude.“

„Je snad pro adjunkta příliš nízká? Divím se, jak je ti najednou adjunkt tolik milý!“

Hrabě měl již ostrá slova na jazyku, ale Artur předešel výbuchu.

„Tetinko, nehněvej se a sečkej s rozhodnutím na odpoledne,“ prosil lichotivě. „Musíš šetřit své zdraví a jsem jist, že odpoledne se budeš tomu všemu smáti. Nechceš ještě nějaký biscuit? Jsou výborné a ty je tak ráda jiš.“

Hraběnka okamžik ještě vzdorovala, potom však váhavě sáhla po sušence a omáčejíc ji v čaji zvolna jedla. Chvíli bylo ticho. Jen Artur byl ve výborné náladě a radost jím hýbala. Kdyby se byl nebál, že přivolá zase tetino rozčilení, byl by se smál a vtipkoval. Chtěje tetu rozveselit, počal vypravovati, jak se svým Bleskem v minulých dnech několik lidí poděsil a jak se těší, že odpoledne bude moci tetě ukázati místo, kudy se přes zeď přehoupl.

Zdánlivě vracela se smírná nálada a po chvíli rozcházeli se všichni usmířeně do svých pokojů nebo za svým zaměstnáním. Sotva však hraběnka dokončila v budoaru svou toaletu, zamířila ke kuchyni. Nebylo-li v zámku host', přicházela hraběnka denně na půl

55.

hodiny do kuchyně, aby, jak říkávala, dala na celý den rozkazy. Ve skutečnosti však přejímala pouze klepy, jež jí Nina obratně sdělovala a které ona dychtivě přijímala. Nina znala svou velitelku a rozuměla každému jejímu pohledu. A kdyby bývala hraběnka šla do kuchyně s přesvědčením, že je Nina velmi hodné a přičinlivé děvče, kterého si ani dost neváží.

Dnes byla situace jiná. Co se dnes dověděla, nedalo se omluviti a mimo to nikdy ještě nikdo na Ninu nežaloval, do jakých dobrodružství je zapletena. To bylo v očích hraběnky neodpustitelné provinění, které zasluhovalo přísného zakročení.

Sotva se mezi dveřmi objevila, spatřila, jak kuchyňská vyklouzla druhým vchodem ven. Byla by za ní křikla, nezbylo jí však času, protože Nina se vrhla před ní na kolena a objímajíc její kolena, rozplakala se zoufalým pláčem.

„Hraběcí milosti, odpusťte mi a zastaňte se mne,“ vzlykala tak bolestně, že hraběnka naráz zapomínala na svůj hněv. „Provinila jsem se, přiznávám se, že jsem si nechávala nějakou růži, ale dělala jsem to proto, že zahradník posílal většinu růží špatných, které se pro hraběcí stůl nehodily. On mě nenávidí, protože mu nedovolím, aby nás

spodářských zvířat, neboť semena plevelů, která nebyla sešrotována neb spařena, neztrácejí klíčivosti ani když prošla zažívacím traktem zvířete; pak též slamou použitou ke stlaní) Na poli pak semena plevele se rozšiřují větrem (bodlák), též lidmi a zvířaty.

Vedle těchto t. zv. plevelů semenných máme též plevele kořenové, rozšiřující se vedle semen hlavně podzemními částmi vytrvalými. Je to hlavně hubitel polí pýr, též i bodlák, podběl, přeslička. Na poli se rozšiřují orbou, vláčením. Známe-li, jak se plevele šíří (známe-li život plevelů), můžeme začíti boj proti nim.

Z Chmelného trhu.

Zpráva čís. 1.

Sklizeň chmele na Volyni započala 18. srpna a blíží se ke konci.

Větry a deště značně uškodily chmele pozdějšího česání.

Na vesnicích vzhledem na stávku chmelových agentů poptávka je malá.

Ceny chmele 31. srpna 1936.

Prima a prima výb.	90—130 zl.	za 50 kg
Střední	60— 90 zl.	„ „
Podřadné jakosti	40— 60 zl.	„ „

Woł. T-wo Chmiel.

Kvasilov 5.IX.

Během 30. a 31. srpna 75 proc. kvasilovského chmele bylo prodáno po ceně 85—105 zl. za 50 kg. Nyní je na trhu klid.

Žatec, dne 28. srpna 1936.

V uplynulém týdnu byl zahájen nákup žateckého chmele nové sklizně a vykoupeno na venkově po dnes již 3 až 4.000 cel. centů chmele. Kupováno skoro výlučně pro cizinu, hlavně do Německa, kam do 31. srpna t. r. bylo nutno dodati ještě určité množství na starý kontingent chmele. Cizina se ukázala opětně dobrým kupcem, neboť na několika místech platila za prima zboží 950. — až 1.000. — Kč. za 50 kg. V posledních dnech zájem rozšířil se na dobré střední chmele a nejvíce kupováno za cen kol 800. — až 900. — Kč. Také podařilo se obchodu koupiti na venkově podřadnější zboží i za ceny pod 800. — Kč. Na trhu v Žatci je zatím v nákupu ještě klid. Jen přivezený chmel z venkova a určený na kontingent se rychle přebaluje, ověřuje a expeduje. Proslýchá se, že od obchodníků koupil též jeden velký domácí pivovar prvních 1 000 centů letošního chmele.

Česání chmele je v oblasti žatecké v plném proudu a bude tak v polovině příštího týdne ukončeno. Sklizený chmel je výtečné jakosti, uspokojuje v barvě a je větších hlávek než loni. Později česané chmele jsou těžké a bohaté na lupulin. V důsledku příznivých povětrnostních poměrů se kazení chmele úplně zastavilo. Sklizňové výsledky jsou uspokojivé a počítá se s výnosem o polovinu větším než loňského roku.

Český odbor Jednoty chmelařské v Žatci.

Adresa redakce a administrace: Kwasilów na Wołyniu. Tiskne a vydává Vydavatelství a tiskárna „Hlas Volyně“ spol. s r. o. Odpovědný redaktor V. Perný. Roční předplatné 10 zl., čtvrtletně — 3 zl. Do zahraničí o 5 zl. ročně více. Cena inserátu: vel. 1/12 zadních stránek 6 zl. za jednou. V předu o 50% dráže. Při delší inserci značná sleva.